

Pinsedag 2014 i Vestervig kirke

Vi har lige fejret Danmarks Riges Grundlov, en lov der grundfæster os som et kristent folk. Og som der står i grundlovens §4 – så er den evangelisk lutherske kirke Den Danske Folkekirke og som sådan understøttes den af staten.

Danmark er et kristent land; det danske folk har været et kristent folk i over 1000 år – og vort flag – det danske riges flag er et korsflag – er et kristent flag. Og et sådant folk – et sådant land er vi kun, fordi det blev pinse – fordi Guds Ord blev frit.

Og Pinsen er Kirken fødselsdag – og at der er en kirke at fejre - skyldes kun de begivenheder, der ligger forud for pinesen. Uden dem ingen pinse!

Uden Jesu død på korset – uden den tomme grav og uden Kristi Himmelfart – ja så var der ingen fødsel af kirken – da ville slagtoffer og lovens torden fra oven råde og regere.

Og kirken har kun én stemme – nemlig evangeliet om Jesus Kristus. Et glædeligt budskab for de skyldige og uværdige – et ord til de fortabte. Et evangelium om den levende Gud.

Og som Luther sagde: ”Jeg tror på én hellig, kristelig kirke. På en kirke hvis hellighed ikke består i en række ceremonier og bukken ved alteret - men hvis hellighed består af Guds ord.

Her forleden dag døbte jeg en stor dreng – det er der nu ikke noget specielt ved – og dog - hans navn er Esmatullah – måske du har set ham her i kirken til gudstjeneste – forældreløs kom han til Danmark for to år siden – kun knapt 15 år gammel.

Han havde i længere tid ønsket at blive kristen – og havde via nettet set film om Jesus – om hans fødsel – hans gerninger – hans død og hans opstandelse fra de døde. Jeg fandt bibelen på sproget Farsi – for det var trods alt nemmere for ham at læse den på sit modersmål end på dansk. Jeg

lærte ham om treenigheden – gennemgik trosbekendelsen med ham - og efter en tid blev han så døbt.

Det har jeg så fortalt her og der – og en mand sagde til mig: Hvordan kan du nu vide at han er kristen og ikke bare stadig er muslim. Jeg stillede derfor ham spørgsmålet - om han da var kristen: Ja bestemt, lød svaret – for jeg er både døbt og konfirmeret.

Ja – hertil er så kun at sige – at da - er han og Esmatullah nu forbundet ved at være genfødt til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde – genfødt ved vand og Helligånden.

Og Gud gør os ikke til sine på grund af vor hengivenhed – endsige vore gode dyder eller vort hellige levned. Han gør os kun til sine alene for Kristi Skyld. Han - som går ud fra den levende Gud, åndernes Ånd i det høje!

Jeg er den lykkelige far til en teenagerdatter på 15 – og hun har jo sine meninger. Og naturligvis er jeg som udgangspunkt i hendes øjne en, der ikke rigtig forstår tiden og dens krav. Fremtiden hører hende til - ikke mig. – og det er så sandt så sandt.

Da hun var 8-9 år gammel sad jeg og så filmen Titanic sammen med hende – og hun blev dybt optaget af dramaet i dette skibsforlis.

Filmens hovedpersoner er en ung kvinde og en ung mand og deres kærlighedshistorie – en lykke der brat kastes i det iskolde hav og går til bunds, for han dør – og dermed slut på den fælles lykke.

Her forleden opdagede jeg så - at min datter brugte dagen til at se filmen igen og igen – næsten ud i en køre. Noget forundret spurgte jeg hende, om det ikke var lige lovlig meget drama og følellesporno?

”Nej far – jeg ser kun indtil at Titanic rammer isbjerget – så starter jeg forfra. Og ind imellem fantaserer jeg så om, hvordan deres liv var blevet, hvis han nu ikke var druknet. Det fremkaldte et lille sørgmodigt smil i mig

og jeg tænkte: du skulle bare vide – ak ja - du skulle bare vide. Men nu og her i ungdommens lyse land så hun frem i livet – væk fra sorg og elende. For i ungdommens lys toner det bort - at Natten er skummel, og den er nær. Sådan drømmer min datter om lykke og lys – og sådan drømmer Esmatullah om at blive sygeplejeske eller elektriker – om et liv i tryghed og kærlighed.

Men ak – I skulle bare vide – kan jeg så mumle for mig selv – for som min datter bortvælger at svælge i død og undergang – så gør jeg det jo også – og dog - så lyder tonerne fra salmen ”Nærmere, Gud, til dig” i mit indre.

Den melodi som skibsorkesteret om bord på Titanic – spillede oppe på dækket – midt i al gruen –i den ubarmhjertige virkelighed – i al deres fortabthed.

Sådan blander fiktionen og virkeligheden sin ind i hinanden – og om orkestret virkelig spillede den salmemelodi – det ved vi ikke – men orkesterets leder Hartley havde engang fortalt en musiker - at hvis han nogensinde skulle befinde sig om bord på et synkende skib - så ville han spille netop dette musikstykke – for det var en af hans yndlingssalmer.

Vi skal ikke synge "Nærmere, Gud til dig" i dag – her i Vestervig kirke – for det har vi for mange smukke pinsesalmer til - men egentlig handler pinsesalmerne og "Nærmere, Gud til dig" om det samme. For den forkynder på sin egen enfoldige måde: Se - han er opstandelsen og livet.

Kommer den skumle nat - står jeg ensom og forladt - synker alt det jeg drømte om i grus - sidder jeg i dødens skygge – da se - her er Kristus, her er tilgivelsen - her er han som tændte et lys i mørket for alle. Han som var Ordet i kød og blod.

Og lige netop ordet vil det ene – nemlig gøre dig og mig evigt og ubetinget ansvarlig overfor livet – overfor Gud og overfor vores næste - det er kristendom.

Og den sande kirke – Kristi kirke - er kirken, hvor ordet udgår fra Gud - og hvor mennesket tror dette Guds ord. Og ordet fra Gud er altid det samme ord – nemlig evangeliet om Guds nåde ved Kristus – syndernes forladelse - som ordet tilsiger os ved dåbens og nadverens sakramente.

Det er kirken - den kærligheds og sandheds Ånd! Som skænker, hvad den nævner – nemlig Guds Ord. Amen